

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

1986

1

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESI

© LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

— Un vēl viens! ...

GOD. «DADŽĪT»!

Mēs, Rūjienas ielas 6. nama iedzīvotāji, gribam noslēgt līgumu ar kādu akrobātu, lai viņš no mūsu pagraba uznesu malku. Kāpnes, pa kurām jānokāpj pie malkas novietnes, ir galīgi salauztas.

Neskaitāmas reizes esam to ziņojuši 32. dzīvokļu ekspluatācijas rajona vadītājiem, bet bez panākumiem. Viņiem neesot ne materiālu, ne meistarību, lai kāpnes salabotu. Pirms pāris gadiem kāds vecāks īrnieks, malku nesdams, izmežģīja kāju. Laikam būs jāgaida, kamēr notiks kāds nopietnāks nelaimes gadījums, tad varbūt dzīvokļu ekspluatācijas rajonam atradīsies gan materiāli, gan meistars.

A. BEDOŠA,
Rīgā

«DADŽĪT»!

Vēl vecajā gadā laikrakstos izlasīju Latvijas reklāmas aģentūras reklāmu: «Mans tētis prot fotografēt». Tur bija teikts, ka Rīgas veikalos Kirova ielā 18, Suvorova ielā 14 un I. Sudmaļa ielā 26, var iegādāties «visu nepieciešamo fotoamatieriem».

Nav taisnība! Visu nepieciešamo tur nevar dabūt. Nevienā no šiem veikalos nav bateriju «Molnija», kas darbina zibspuldzes «Luč-70»! Tātad, kaut arī sika, tomēr neprecizitāte.

«Dadži!» Esi tik laipns un pasaki fotopreču reklamētājiem, lai viņi citreiz rūpīgāk apdomā savu reklāmu tekstu. Varēja taču, piemēram, pateikt tā: «Fotoamatieri var iegādāties daudz nepieciešamas foto preces» vai «Gandrīz viss nepieciešamais fotoamatieriem». Kā Tev šķiet, «Dadži»?

R. GUSTS,
Smiltene

LABDIEN «DADŽĪT»!

Mūsu rajons ir bagāts ar mežiem, bet, kā var redzēt, te nav īsta saimnieka, lai gan mūsu rajonā ir iestāde, ko sauc par Vičaku mežniecību.

Mežu kvartāli pielūžnoti, tilti satrunējuši. Piemēram, tilts pār Irbes upi kādā jaukā dienā sabruka. Kolhoza «Komunisma ceļš» vīri pirms vairākiem mēnešiem solīja tiltu atjaunot. Nu klāt ziema, bet no darba ne vēsts.

Vietējie iedzīvotāji — galvenokārt pensionāri — jau daudzas reizes lūguši Vičaku mežniecības priekšnieku, lai viņš palīdz tiltu izremontēt, bet līdz šim viss izrādījies veltīgi.

Jaunie ļaudis vēl kaut kā tupus rūpus pa dēli tiek upei pāri, bet es, budama vecs cilvēks, to vairs nespēju.

Mīlo «Dadži!», vai Tu nevarētu drusku pamudināt tās amatpersonas, kam būtu jā rūpējas par tilta atjaunošanu?

B. GRINIŅA,
Ventspils raj. Rindas ciemā

CIEN. «DADŽĪT»!

Ja kaut ko ceļ, tad ceļ. Ja likvidē, tad likvidē. Veco, savu laiku nokalpojušo telefona līniju dūšīgi vīri gan iesāka novākt — norāva stieples un nozāģēja stabus —, bet tālak netika. Šie atribūti vēl šodien gul dzelzceļa malā kā bezsaimnieka manta.

Cien. «Dadži!» Skaidrs, ka vecie stabi un stieples sakariem vairs neder. Bet varbūt šos materiālus varētu izmantot citur?

A. PLINTA,
Jūrmalā

MĪLO «DADŽĪT»!

Vai Tu nevari apturēt brāķu ražošanu Rīgas būvmateriālu ražošanas apvienībā Bolderājā?

Minētā rūpnīca pagājušā gada II ceturksnī piesūtījusi Saldus rajona patērētāju biedrības būvmateriālu veikalam Saldū, Miera ielā 4 vairāk nekā 15 000 brāķu silikāta ķieģeļu, tas ir, 10% no visa sūtījuma.

Trešajā ceturksnī saldenieki atteicās pieņemt brāķu produkciju. Kādu laiku bija miers, bet nu atkal sāk sūtīt šos ķieģeļus, ko neviens nepērķ.

Lūk, tādi izskatās Bolderājā ražotie silikāta ķieģeļi (sk. foto!).

ZANIS MAURINŠ,
Saldū

NO «DADŽA» ALBUMA

Rīga siltumtīklu uzņemuma «Siltums» Maskavas rajona iecirkņa portāls (Dzirnavu ielā 98). Autors — Maskavas rajona dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvalde.

Fotografējis I. CELMS.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«SACENSĪBAS UZVARĒTĀJS NOSKAIDROS PAPILDLAIKS» —

ar tādu virsrakstu žurnāla pagājušā gada 16. numurā bija publicēts feļtons par disciplīnas pārkāpējiem Krāslavas rajona sovhozā «Sauleskalns».

Kā ziņo Krāslavas rajona agropriekšnieka apvienības priekšsēdētāja vietniece L. Kavinska, sovhoza ražošanas iecirkņu priekšniekiem I. Jermakam un I. Bužinskim, kas maz vērtības vēltīja darba disciplīnas jautājumiem, izteikts brīdinājums. Pag. gada 26. septembrī notikušajā Kombulu ciema padomes sesijā izskatīts jautājums par sociālistiskās likumības un disciplīnas nostiprināšanu darba kolektīvos. Sastādīts un apstiprināts arī aktīvāko «zaļā pūķa» draugu saraksts. Turpmāk viņiem ciema veikalā alkoholiskos dzērienus nepārdos.

«TRAKI NĀK MIEGS!»

kad jāstrādā virsstundas, par kurām nemaksā. Šis un arī citi ar likumu pārkāpumiem saistītie jautājumi Rīgas taksometru parkā tika aplūkoti «Dadža» 18. numurā.

Autotransporta un šoseju ministrijas Pasāžieru pārvadājumu pārvaldes priekšnieka vietnieks A. Putniks mums ziņo, ka Rīgas taksometru parka direktora vietniekam Z. Freimanim un bijušajam arodkomitejas priekšsēdētājam B. Mičunam izteikts rājiens un uzdots izmaksāt taksometru šoferiem piemaksas par virsstundu darbu, kā arī turpmāk virsstundu darbu apmaksāt likumā paredzētajā kārtībā.

Taksometru parka direktors V. Volkovs sodīts ar administratīvo sodu 50 rubļu apmērā.

«VIETA, KUR ĀLĒTIES BRĪV»,

ir Rīgas traumpunktā. Pie šāda secinājuma «Dadzis» nāca 18. numurā.

Turpmāk tā vairs nebūs. Veselības aizsardzības ministrijas Ārstnieciski profilaktisko iestāžu pārvaldes priekšnieka vietnieks G. Gordins dara zināmu, ka Rīgā paredzēts atvērt saimnieciskā aprūķina nodaļu alkohola reibumā iegūtu traumu ārstēšanai. Rīgas pilsētas izpildkomitejai izteikts lūgums atļaut traumpunkta darbiniekiem sastādīt protokolus par tiem dzērājiem, kas traumpunktā nepiedienīgi uzvedas, lai pēc tam tos sodītu.

Ceram, ka mediķi šādu atļauju saņems, turklāt bez kavēšanas.

Mūsu lasītāja pilsone Terliņa at-sūtīja redakcijai, kā viņa pati tēlaini izteicās, suvenīru — krējuma pudelīti ar asu stikla lausku iekšā.

Galas un piena rūpniecības ministrijas pienrūpniecības nodaļas priekšnieks A. Jākobsons paskaidro, ka Rīgas piena kombināta 1. cehs, pildot krējumu 0,5 litru pudelēs, dienā izlaiž 60 000 pudeļu. Pēc mazgāšanas pudeles tiek kot vizuāli pārbaudītas. Minētais gadījums norādot, ka tīrības kontrole veikta pavirši. Šoreiz diemžēl konkrēto vainīgo neesot bijis iespējams noskaidrot un sodīt, jo nav bijis zināms ne realizācijas datums, ne marķēšanas dati.

Tomēr šis gadījums 1985. gada 1. oktobrī apspriests pildīšanas nodaļas kolektīva sapulcē, un strādniekiem, kas kontrolē pildīšanas kvalitāti, par paviršību darbā izteikts aizrādījums. Pildīšanas nodaļas brigadieriem uzdots stingrāk sekot kontrolieru darbam.

Rīgas piena kombināts veic priekšdarbus, lai 1986. gadā samazinātu piena produktu izlaidi stikla tarā, to aizvietojo ar mīksto iesaiņojumu.

KAUT TU TUKŠĀ PALIKTU!

Saskaņā ar jauku tradīciju katru gadu pirmajā numurā mūsu žurnāls atskatās uz pērnos medību sezonu un izsaka dažus kautrīgus vēlējumus. Ar lielu nožēlu jāatzīst, ka viens otrs no izteiktajiem vēlējumiem vienam otram medniekam pērn bija izkritis no prāta, tāpēc mežā gadījās dažas ķibeles un nepatīkšanas.

Mēs vienmēr esam atgādinājuši, ka bise ir ārkārtīgi untumains rīks un klusās pastaigās pa meža taciņām to nekādā ziņā nevajag ņemt līdzi. Diemžēl Rēzeknes rajona Mākonkalna ciema padomes priekšsēdētājs Silvestrs Ragozins šo apstākli bija piemirsis un 5. augustā, pasītis bisi zem mēteļa, gāja paklausīties, cik skaisti mežā dzied putniņi. Gāja, gāja cilvēks, kamēr satikās ar medību inspektoriem. Tie tūdaļ painteresējās, vai Silvestram ir mežību atļauja. Personai, kas klausās putniņu dziesmiņas, mežību atļauja nav nepieciešama, taču inspektoru uzmanību saistīja nelaimīgā bise, un galu galā tika sastādīts ļoti nepatīkams akts.

Tajā pašā dienā pastaigāšanās prieks bija pārņemis arī sanatorijas «Rāzna» grāmatvedi Staņislavu Petrušenko. Viņš tieši tāpat gāja pa meža taciņām un klausījās putniņu dziesmiņas, un tieši tāpat zem mēteļa nejausi bija pasītis bisi. Kas notika tālāk, mēs varam iedomāties — inspektori, iztaujāšana, akts...

Ar ievērojami stiprāku aizmārsību bija sasirdzis Jelgavas rajona iekšlietu daļas darbinieks Tālvāldis Sakne. Viņam mežību noteikumi no prāta izkrita divreiz — 26. janvārī, kad Tālvāldis ar bisi plecā klausījās putniņu dziesmiņas Svirlaukas mežos, un 8. maijā, kad viņš to pašu darīja Garozas biežokņos. Pirmoreiz mežību inspektori Tālvāldi palaida bez akta sastādīšanas, vienīgi ar brīdinājumu, lai turpmāk putniņu dziesmiņas Tālvāldis klausās bez bises. Diemžēl brīdinājums ļoti drīz tika aizmirsts, un 8. maijā notika tas, kas bija gaidāms — Garozas biežokņos Tālvālza bise nejausi izšāva un renkuļi nejausi trāpīja stirnu āzim. Piebūldīsm, ka šoreiz kopā ar Tālvāldi putniņu dziesmiņas klausījās kolhoza «Druva» galvenais inženieris Artūrs Lucauss, un arī viņš aizmārsības dēļ mežā bija atnācis ar bisi.

Madonas silos aizmārsībai par upuri krita vairākas visnotaļ cienījamās personas — 8. ATK direktors Valērijs Znaidjanovs, tā paša ATK kustības drošības inženieris Ārijs Krūms, galvenais mehāniķis Viktors Rumjancevs un Madonas mežsaimniecības mežsargs Jānis Ceruks. Viņi mežā negāja klausīties putniņu dziesmiņas, viņiem bija atļauja nometīt cūku. Cūka arī tika sekmīgi nošauta, taču mednieki aizmirsta šo prēcīgo faktu paziņot mednieku biedrībai, un līdz ar to viņiem radās tiesības šaut vēl vienu cūku. Šo cūku no drūmā likteņa paglāba mežību inspektori, kas negribēja klausīties nekādus paskaidrojumus par aizmārsību un apgalvoja, ka esot notikušas malu medības. Lai nepatīkšanas būtu vēl lielākas, pirmā cūka bija šauta ar neregistrētu bisi — direktors Znaidjanovs savu ieroci bija glabājis tāpat. Tās pašas aizmārsības dēļ, protams.

Visdrūmāk tomēr beidzās Rīgas cementa un šifera rūpnīcas mednieku kolektīva izbraukums uz Preiļu mežiem. Kolektīvu vadīja minētās rūpnīcas darbinieks Jānis Tesnavs, un viņš bija aizmirsts, ka mežību vadītājam stingri jāraugās, lai mežā vīri no pudeles turētos pēc iespējas tālāk. Tiklīdz šo patiesību aizmirst, nelaieme nav ilgi jāgaida, un šoreiz šābja aplacītajām medībām punktu pielika krimināllieta.

Nu, kas blījs, izbījis! Jauns gads vienmēr nāk ar jaunu laimi un nevis ar jaunu aizmārsību. Bet medniekiem laimi nedrīkst vēlēties, tāpēc savu sakāmo teiksim tā, kā tas ir pieņemts: «Kaut tu tukšā paliktu!»

A. VECKUMĒLS

— APSVEICU AR PIRMO JAUNGADU SKAIDRĀ PRĀTĀ!

K. LIEDE

— VAI JŪS DARBA APVIENOŠANAS KĀRTĪBĀ NEGRIBAT NĀKT MANĀ KANTORĒ STRĀDĀT PAR SAGĀDNIEKU!

I. MELGAILIS

Šogad 16. janvārī vienam no pirmajiem humoristiski satīriskās dzejas pārstāvjiem latviešu literatūrā Doku Atim (pseudonīms Švurksts) paiet 125 gadi kopš dzimšanas.

DOKU ATIS

Ar darbiem apkrauts

Ak, netraucējiet viņu,
Tam laika nav paties!
Ko mokāt jūs šo vīru,
Ko virsū bāzaties!

Kad viņa galva kritīs,
Būs tiešām zaudēts daudz.
Ak, lieciet viņam mieru,
Tas viņam domas jauc.

Rau, kā viņš sēd tur kaktā,
Ar darbiem apkrauts, gauž.
Ak, lieciet viņam mieru,
Viņš apkrauts... lai viņš snauz.

U. MEZAVILKA zīm.

— TIKAI SKATIES MAN, NESAJAUC! BRĀĶIS KASTĒ, DERĪGĀS DETAĻAS KASTĪTĒ!

U. MEZAVILKS

— MŪSU GRĀMATVEŽI PASREIZ APRĒKINA EKONOMISKO EFEKTU, KO DEVUSI SKAITĻŠANAS TEHNIKAS IEGĀDE!

E. OZOLIŅŠ

ANDREJS EGLĪTIS

JUMS NĀKTU MIEGS?

Savā piecstāvu namā dzīvojam klusi un satīcīgi. Bet tad daži mūsmājas nestrādājošie pensionāri aiz gara laika izprātoja, ka pasaulē nekas nav tik labs, lai nevarētu būt vēl labāks.

Mēs, pārējie īrnieki, tam piekritām un sametām pa trīnītīm no dzīvokļa. Pēc nedēļas galdnieks Kārlītis kāpņu telpā līdzās pastkastītēm piestiprināja glīti nolakotu ziņojumu dēli, ko rotāja grezns uzraksts «Sadzīves ekrāns».

Pensionāri no sava vidus izvirzīja kārtības posteņus visos piecos ēkas stāvos. Drīz vien uz «Sadzīves ekrana» parādījās ziņojumi.

«Vakar nakti no pl. 1.00 līdz 2.20 dzīvokli Nr. 11 bija dzirdami nenoskaidrotas izcelsmes trokšņi, kas atkārtojās no rīta un ilga 28 minūtes.

Postenis Nr. 1»

«Š. g. 3. jūlijā Sandra no astotā dzīvokļa trepju rūmē bucojās ar Raimonu no piecpadsmītā dzīvokļa. Kur raugās šo pusaudžu vecāki?

Postenis Nr. 3»

«b. Desaini! Vai jūs par savu kaķi šogad esat nomaksājis neproduktīvo dzīvnieku nodokli?

Postenis Nr. 2»

«Posteni Nr. 1! Ja gribat uzzināt kaut ko tuvāk par trokšņiem kaimiņu dzīvoklī, ar elektrourbi jāizurbj sienā pāris caurumi. Ja pa tiem neko lāgā saskatīt nevar, ar dinamītu jāizsūt sienā tik liels caurums, lai var iebāzt galvu.

Kaimiņš»

«Paldies postenim numur trīs par savlaicīgo signalizēšanu! Ģimenes padome nolemts, ka S. turpmāk diskotēku apmeklēs vecmāmiņas pavadībā.

S. ģimenes pad.»

«Postenim Nr. 2. Ja mans runcis ir neproduktīvs, kas tad pagādāja kaķēnus jūsu siāmītei?

Ar cieņu Desainis O.»

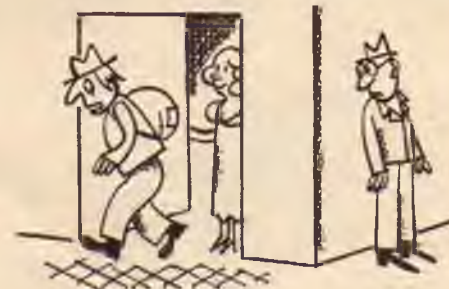
«Atgādinu! Par katru svešu cilvēku, kas uzturas mājā, posteņiem jāziņo man 2 st. laikā no ievērošanas brīža.

Sētniece»

«Vakar no dzīv. Nr. 11 izplūda un pa trepju rūmi izplatījās ceptas butes smarža. Jautājums: kur un kādos apstākļos minētais īrnieks minēto zivi ir dabūjis, ja veikalos to nav?

Postenis Nr. 3»

«Šorīt pulksten 9.00 no dzīvokļa Nr. 19 izgāja svešs vīrietis ar mugursomu plecos. Uzkavējies frizētavā aiz stūra, viņš devās

centra virzienā. Sasniedzis tramvaja pieturu, svešais ielēca pienākušajā tramvajā un aizbrauca līdz tirgum, kur nozuda ļaužu burzmā. Īrnieki! Pastiprināsim modrību!

Postenis Nr. 1»

«Paskaidrojums. Posteni Nr. 1! Vīrs ar mugursomu plecos, kuru jūs izsekojāt, ir mans brāļadēls, kas nupat atbrauca no tāla novada, kur uzturējās kādu laiku pēc sadursmes ar kaimiņiem. Turpmāk viņš dzīvos manā dzīvoklī.

Dzīv. Nr. 19 īr. Deičmane»

Šajā vietā lasītājs sacis: «Ahā, tūlit autors pamodīsies un...» Un nekā! Jūs domājat, ka es gulēju. Bet vai jums nāktu miegs, ja ik pēc brītiņa būtu jāskrien pie «Sadzīves ekrāna» lasīt jaunākos ziņojumus?

Ja gadās...

... ka nepazīstama kasliere jums laipni piedāvā biļeti uz jaunu izrādi pirmajās rindās, jūs kādam esat ļoti līdzīgs.

... ka jūsu racionalizācijas priekšlikumu nekavējoties ievieš, jūs esat veiksmīgi izraudzījies līdzautoru.

... ka dzīvokļa kaimiņiene sāk jums mīļi smaidīt, vīņa ir uzzinājusi, ka jūs esat sastrīdējies ar sievu.

... ka jūsu kaimiņi, kuri agrāk jums gāja garām nepaskatīdamies, sāk jūs sveicināt, viņi ir uzzinājuši, ka esat ievēlēts par ģimenes dārziņu sadales komisijas priekšsēdētāju.

... ka naktī sapnī jums piezvana Alla Pugačova, neielaidieties sarunās! Nokavēsiet darbu.

C. MELAMEDS

ANITA NOVICKA

Traips

Tukšas glāzes uz galda,
Svētki nodzerti sausi.
Vēl kaktā kaltē
Un kājas cilājas gausi.

Diena — sacirsta gabalos,
Vakars izplūdis miglāni raibs.
Kāds atkal iekritis
svētku baltajā lapā
Kā burtņīcā tintes traips.

PAR KO ŠALCA PRIEDES

A Izvadītājā Vasarā Alfs cēlās agri no rīta un brauca uz Jūrmalu. Pēc viņa domām, kāpās galss ir pilns ar joniem un fitoncīdiem.

— Līdz rudenim es būšu kā jauns dievs, kā Apolons! — viņš lielījās.

Rudens pusē man bija izdevība Alfu satikt. Pēc Apolona viņš nelīdzcietīgi.

— Alf, mīļo cilvēk! — es līdzcietīgi teicu. — Tavi joni un fitoncīdi tevi ir noveduši līdz klinķim!

— Ne jau fitoncīdi, — Alfs nopūtās. — Bet pārdzīvojumi. Pavasarī kāpās skolēni un pieaugušie talkas dienās iestādīja kārkļus, nožogojā jaunaudzi, lai to paglābtu... Bet vasarā stādījumus okupēja firmīgi jaunekļi un vēl firmīgākas jaunavas, dūšīgas tantes un vēl dūšīgāki onkuļi. Kārkļi liecās un lūza zem tiem uzņemto apģērba svāra...

— Vajadzēja ar jaunaudzes postītājiem aprunāties par ekoloģijas problēmām, — es ieteicu. — Varēji pastāstīt, ka Palangā pēc zemsedzes un krūmu iznīcināšanas vējš pa vienam smilšu graudiņam vien aiznesa prom veselās kāpas... Varēji nocītēt Latvijas Valsts universitātes Botānikas un ekoloģijas katedras vadītāja profesora A. Mauriņa brīdinājumu — ja atpūtnieki arī turpmāk tikpat cītīgi kā tagad centīsies

iznīdēt kāpu stādījumus, pienāks brīdis, kad jūra vētras laikā varēs iznīcināt zemes strēli starp jūru un Lielupi! Nebūs ne Dubultu, ne Majoru...

Alfs paraudzījās uz mani un grūtsirdīgi nopūtās.

— Es stāstīju... — viņš telca. — Diemžēl neorganizētu sabiedrisko domu viņi uzklaušī nevēlējās, bet likuma sargu nekur tuvumā nesma manijis. Es domāju, ka pludmalē kārtības sargiem vajadzētu būt vienmēr, — Alfs turpināja. — Un lai viņi īpašu vērību pievērst jaunaudzēm. Zaudējumi, kas tur tiek nodarīti mums visiem, ir milzīgi.

Man kļuva skaidrs, ka te kaut kas ir jādara. Jo arī nākamgad būs vasara, būs atpūtnieki.

— Braucam uz Jūrmalu! — es ierosināju.

— Varbūt uz vietas kāds varēs kaut ko šals lietās paskaidrot.

Mēs aizbraucām, kad krita pirmais sniedzis. Jūrmalas smudrās priedes drūmi šalca. Nebija jau nekāds brīnums. Ja priedei uz saknēm sagāz dažādas drāzas, celtniecības atkritumus un sazin ko vēl, šalkot jautri un dzīvespriecīgi nemaz nav iespējams. Un ja vēl turpat zem priedēm visu vasaru cep šašlikus, pārdod sviestmaizes un atspirdzinošus dzērienus, ja mīpājas nepacietīga vasarnieku rinda... Dzintaros pērn iestādīja četrstmit priedīšu jaunstādus. Neizmidīti palika labi ja pussimts stādīņu.

— Paskaties, kas notiek Gorkija sanatorijas teritorijā! — Alfs sacīja. — Katlu mājas skurstenis piedūmo visu apkaimi, uz koku saknēm ogļu kalni, betona pārsedzes, dzelzs stabi, atkritumi...

— Alf, — es teicu, — vai tiešām neko nevar darīt! Vai tiešām tiek aizlaista postā Jūrmalas daba!

Mēs cīnīsimies! — mums asociēja Dabas un pleminekļu aizsardzības biedrības Jūrmalas rajona nodaļa. — Ir pieņemts pilsētas izpildkomitejas lēmums, ka iestādēm un organizācijām jā rūpējas ne tikvien par savu, bet arī par blakus esošo teritoriju...

— Un!

Nodajas darbinieki nopūtās.

— Slokas celulozes un papīra rūpnīcas vainas dēļ gājušas bojā vairāk nekā tūkstoš četrstmit priedes, — viņi teica. — «Baltijas» sanatorijai blakus esošajā teritorijā kurinātāji N. Volkovs un V. Sidorenko izgāza ar mazutīm sajauktu ūdeni... Ar neapziņīgiem darbiniekiem mēs vēl tiekam galā, bet ar atpūtniekiem...

Ar atpūtniekiem bija bēdīgi. Viņiem bija dotas tiesības uz atpūtu, un viņi šīs tiesības izmantoja pilnā mērā.

— Bet atpūta nepieciešama arī Jūrmalas mežam! — Jūrmalas meža iecirkņa ļaudis teica.

— Jābūt izstrādātam Jūrmalas mežu saudzēšanas režīmam, jābūt attiecīgiem izpildkomitejas lēmumiem, kas paredz administratīvus sodus par pārkāpumiem. Jābūt saukšanai pie atbildības pēc šiem lēmumiem...

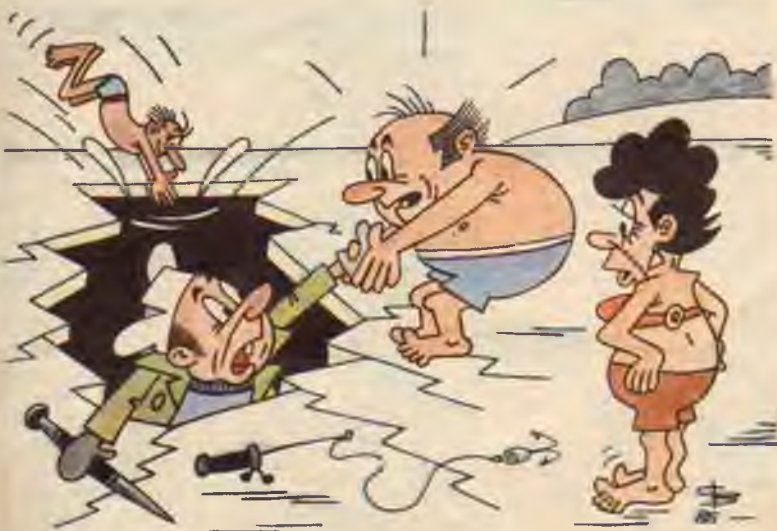
Sarunā mēs uzzinājām daudz interesanta. Mēs uzzinājām, ka ir Latvijas PSR Ministru Padomes lēmums, kas paredz stingru materiālo atbildību par dabas postīšanu. Soda nauda jāmaksā ne tikvien tiem, kas tišuprāt bojā kokus, bet arī tiem, kas apdzīvotās vietās plūc pukes, izmāda zālienu.

Mēs saskatījāmies ar Alfu un sapratām — kad šis lēmums tiks stingri īstenots, Jūrmalas daba būs glābta. Bet ne agrāk.

A. BRĀLĪTIS

T. SERGIJENKO

— VAI TAD JŪS NEZINĀT, KA ZIEMAS PELDES JĀUZSAK PAMAZĀM!

G. BERZINS

Pārdomas šaipus letes

Viss sākās ar to, ka pilsone A. Jurčenko 43. sakņu un dārzeņu veikala pārdevējam A. Ziemeļi palūdza sūdzību grāmatu. Pārdevēja uzreiz nojauta, ka pircēja noko labu grāmatā rakstīt nedomā, un atbildēja noraidoši:

— Nē, nē, sūdzību grāmatu es jums nevaru dot! Un, vispār, ja jūs gribat rakstīt par mani sūdzību, tad nepūlieties, es drīz eju pensijā!

Toreiz pircēja sarūgtināta aizgāja. Pēc pusgada viņa tajā pašā veikālā atkal sastapās ar pārdevēju A. Ziemeļi. Un sūdzību grāmatā šoreiz tika ierakstītas rūgtuma pilnas rindas par apkalpošanas kultūru 43. veikālā.

Dažas pārdomas pilsonei A. Jurčenko radās arī 29. sakņu un dārzeņu veikālā. Un viņa tās ierakstīja šī veikala sūdzību grāmatā.

Ierakstīja un gaidīja atbildes. Gaidīja, gaidīja, bet nesagaidīja. Tāpēc nolēma aiziet un ielūkoties šo veikalu sūdzību grāmatās vēlreiz.

Viņas ieraksti no abām sūdzību grāmatām bija pazuduši! 43. sakņu un dārzeņu veikālā tie bija pazuduši kopā ar sūdzību grāmatu, bet 29. sakņu un dārzeņu veikālā bija pazudusi tikai attiecīgā lapa.

Pilsone A. Jurčenko griežas pie Rīgas vairumtirdzniecības un mazumtirdzniecības augļu un dārzeņu apvienības tirdzniecības organizācijas nodaļas vadītājas V. Romašenko.

— Lūdzu, noskaidrojiet, kur palikuši mani ieraksti 43. un 29. sakņu un dārzeņu veikalu sūdzību grāmatās! — A. Jurčenko lūdza.

Tirdzniecības organizācijas nodaļas vadītāja V. Romašenko atbildēja loģiski un argumentēti: — Vai esat dzirdējuši, ka

sūdzību grāmatas ir viena no interesantākajām lasāmvielām? Un daudzi pircēji šīs grāmatas grib iegūt savai bibliotēkai. Turklāt sūdzību grāmatas iecienījusi jaunā paaudze, un pirmo klašu skolnieciņi grāmatas paklusām pievāc. Tāpēc veikalos sūdzību grāmatas bieži vien pazūd. Bet pazudošo grāmatu vietā mēs, protams, dodam jaunas.

— Vai tas var būt, ka sūdzību grāmatas lasītāji tā iecienījuši? — pilsone A. Jurčenko neticēja. — Un pirmo klašu skolēni? Viņi šīs grāmatas nemaz nevar aizņemt, jo tās veikalos novietotas gandrīz pie pašiem griestiem... Bet kur pazūd ieraksti, kas atstāti sūdzību grāmatās?

— Parasti tie nepazūd, — V. Romašenko atbildēja. — Vienīgi, ja ieraksti ir ļoti asprātīgi, tie kādam var iepatikties.

Tagad pilsone A. Jurčenko ir ļoti lepa, jo viņas ieraksti, izrādās, ir bijuši tik interesanti, ka tie kādam varen iepatikušies.

Vienīgi zēl, ka tos nav paspējuši izlasīt tie tirdzniecības darbinieki, kam jā rūpējas, lai veikalos tirdzniecības kultūra būtu pienācīgā līmenī.

A. NITA

KNOPSIS GAIDA PARĀDU

— Traka būšana! — kādā decembra vakarā, tikko pārkāpis neizdibināmo lietu izmeklētāja Knipsa istabas sliedzi, viņa draugs Knopsis zūdijs. — Laikam vajadzēs tiesāties. — Kāpēc? — Knipsis nesatricināmā mierā pajautāja.

— Mani viens piekāp. Vairākas dienas nostrādāju viņa mājā, viņš solīja samaksāt, bet tagad nemaksā. Neesot pie rokas naudas.

— Darba līgums? — Knipsis lietišķi jautāja.

— Ir sastādīts un juridiski pareizi noformēts. Bet ko tas līdz! — Knopsis nevarēja rīmties. — Viņš nemaksā. Vienreizējs gadījums!

— Par vienreizēju es to nesauktu, — Knopsis piezīmēja. — Kaut ko līdzīgu dzīvē var sastapt itin bieži.

— Vai tiesām?

— Piemērus var atrast Valsts enerģijas uzraudzības un sadales uzņēmumā. Desmitiem, nē, simtiem piemēru. Cilvēki elektroenerģiju tērēt grib, bet maksāt negrib.

— Līgums... — Knopsis iesāka.

— Līgums, protams, ir, — Knipsis atteica.

— Jāsūdz tiesā!

— Vai nu visus elektroenerģijas patērētājus nemaksātājus iesūdzēs! Viņu ir daudz.

— Un konkrēti? — Knopsis likās aizmirsis savas raizes un ar dzīvu interesi klausījās Knipsa stāstījumā. — Vai vari kādu personu nosaukt?

— Bez šaubām. Lūk, piemēram, — Knipsis sāka šķirstīt papirus, — Zvejnieciemā, Bērzu aleja četri, dzīvoklis divi. Dzīvokļa īrniece V. Lece nav maksājusi par elektroenerģiju

kopš aizpērnā gada decembra. Lasām tālāk: «V. Nesterovs, Olaine, Mendeļejeva 9-54. Nav maksājis kopš 1983. gada 15. februāra. Pētersons Gunars, Saulkrastos, Purnu ielā, apbūves gabals Nr. 55. Nav maksājis no 1980. gada 16. jūnija.»

— Ja... — Knopsis pašņēma galvu. — Un ko tu viņiem padarīsi!

— Ne jau dzīvokļos vien tā notiek. Arī lielos uzņēmumos.

— Nevar būt! — Knopsis iesaucās, patiesi izbrīnījies. — Vai tad tiesām...

— Jā, diemžēl jā. Rīgas sestā celtniecības pārvalde ir parādā Energokontroles Centrālajai nodaļai vairāk nekā četrus tūkstošus rubļu. Česu Vispārējās celtniecības tresta Salspils PMK — gandrīz tikpat daudz, bet Daugavas HES Celtniecības pārvaldes parādu kontā kopš pērna gada marta ir iekrājušies divsimt tūkstoši.

— Rubļu? — Knopsis neticīgi parjautāja.

— Rubļu gan. Starp citu, cik tavs paņina tev ir parādā?

— Nav parāk daudz, — Knopsis izvairīgi atbildēja. — Bet pēc tā, ko tu pastāstīji, vajadzēs tomēr tiesāties.

— Tu to vari atļauties, — Knipsis teica, — bet Energokontroles ļaudīm, lai visus parādniekus sauktu pie kārtības, rokas vienkārši par īsām. Kaut gan...

— Kaut gan? — Knopsis kļuva uzmanīgs.

— Tiesāšanās noteikti atmaksātos, — Knipsis atbildēja.

B. KRASTIŅŠ

GAN TĒRĒ, GAN SMĒRĒ

Jaunais esot pamatīgi piemirsts vecais. Tieši tāds jautājums ir piena un gaļas patēriņš saimniecībās iekšējām vajadzībām. Tas jau ne reizi vien apcerēts «Dadža» lappusēs. No rajonu agrorūpniecību apvienībām saņemtas možas atbildes — kārtība būs! Bet, kā rāda tautas kontroleru izdarītās pārbaudes, vairākās vietās viss ir atkal pa vecam.

Starp citu, atvainojiet, šis tas mazliet tomēr ir mainījies. Dažu agrāk minēto saimniecību un rajonu vietā parādījušies citi nosaukumi. Bet skaitļi, ja atmiņa nevil, kļuviši lielāki. Minēsim dažus no tiem. Lūk, Rīgas rajona kolhozs «Allaži». Šeit pagājušā gada deviņos mēnešos ir atskrējuši teļi ar vilka apetīti. Citādi nav iespējams izskaidrot, kāpēc ikviens teļš izdzēris 423 kilogramus piena. Jāpiebilst, tas ir par 118 kilogramiem vairāk, nekā paredzēts pēc normām.

Varbūt piens teļiem dots ar vislabākajiem nolūkiem — lai lopīni labi barojas, lai pieņem mas spēkā un veselībā, lai izaug par kārtīgām govīm?

— Nieki un aplamības! — tā uz šo jautājumu atbild republikas labākie jauno kopēji.

Zināms rekords piena izdzirdīšanā sasniegts padomju saimniecībā «Olaine». Viesturu un Lubāšu fermās vienam teļam norakstīti 528 līdz 600 kilogrami piena. Spriežot pēc grāmatvedības datiem, Limbažu rajona kolhozā «Staicele» ir nevis teļi, bet cauras mucas. Lopīņiem ar dzīvsvaru apmēram 25 līdz 30 kilogrami dienā paredzēto septiņu astoņu kilogramu vietā norakstīti pa 27,5 kilogrami piena! Dabā, bez šaubām, netrūkst noslēpumu. Šis ir viens no tiem. Ja zinātniekiem talkā nāks izmeklētāji, tad cerams, ka izdosies atklāt arī šo noslēpumu.

Kā redzams, ar piena lietošanu saimniecību iekšējām vajadzībām neskaidrību ir vai cik. Ar gaļu ir mazliet citādi. Saimniecībām noteikts zināms limits, ko tās, starp citu, pašas ir apstiprinājušas. Šis limits nereti tiek pārkāpts, aci

nepamirkšķinot. Ja Gulbenes rajona kolhozs «Plēsums» tikpat mudīgi pildītu savus ražošanas un sagādē plānus, tas atrastos republikas kolhozu pirmajās rindās. Spriediet paši! Deviņos mēnešos iekšējām vajadzībām bija izlietotas 6,6 tonnas gaļas, bet gada plānā paredzētas tikai 4,2 tonnas... No kaimiņiem daudz neatpaliek arī kolhozs «Kalniena». Tur gadā paredzēto 2,4 tonnu vietā izlietoja piecas tonnas. Itin prāvi ir gaļas patēriņi arī Bauskas rajona kolhozā «Svītene» un Ogres rajona kolhozā «Lāčplēsis». No šīm saimniecībām būtiski atšķiras Kuldīgas rajona padomju saimniecība «Rudbārži».

— Ja ir autobuss, tad tam ir arī riteņi, bet riteņiem jāgriežas. Bet, lai grieztos, — jāsmērē!

Un smērēja arī. Tikai ne jau riteņus. Kā teikts pārbaudes dokumentos, padomju saimniecības «Rudbārži» vadītāji stājās nelikumīgos sakaros ar kādu autobusu rūpnīcu ārpus mūsu republikas robežām. Rezultātā uz šo rūpnīcu aizceļoja 30,6 tonnas cūku dzīvsvārā. Varam, protams, runāt par to, ka saimniecību autobusu remontu nav ne tuvu nokārtoti tā, kā vajadzētu. Bet...

— Ja padomā, tā taču ir veselās fermas produkcija! — tautas kontroles pārstāvis teica.

Tā tas ir. Kas par daudz, tas par daudz. Kaut arī atšķirībā no iepriekš minētajām saimniecībām «Rudbāržos» produkcija nav izlietota uz vietas, pateicību šīs saimniecības vadītāji nesāņēma...

Un nu būtu mazliet jāatgriežas pie sākumā teiktā. Pārkāpumi turpinās. Kaut arī likums tos nosoda un aizliedz, tas ir un paliek tikai aizliegums. Ekonomiski uz savas kabatas to izjūt atsevišķi vadītāji, kad viņiem jāmaksā uzrēķinātās summas. Uz saimniecības vispārējo finansiālo stāvokli tas acīmredzot neatstāj tādu iespaidu, lai visiem pārietu patika lieki tērēt un nevieta smērēt.

A. KNIEDE

ĪSPRĀTĪBAS

Tieši caur šaurajām vietām ražošanā izsprauca brāķis.

Lai likvidētu roku darbu, nepietiek tās salikt klēpī.

Slaista modrība: guļot darba laikā, turēt acis vajā.

Ko tas līdz, ka daudz strādā, ja nezina, ko dara.

Arī viduvējais līmenis var būt zem līmeņa.

Maiss, kam gals vajā, nereti ir tikai plāpu kule.

Pie pirkstiem līp tam, kam rokas netīras.

Dzērājam rādās zaļi brīnumi, pīpmanim zili.

Dažs savam neobjektīvajam vērtējumam pamanās atrast objektīvu izskaidrojumu.

Ģeniju vidū arīdzan ir savas viduvējības.

ARMĪNS LEJIŅŠ

Arī zinot, ka darbs palīdz jaunam būt, viens otrs tomēr dod priekšroku vecumam.

Kāpēc gan sniega novācamās mašīnas nevarētu izmantot cīņā pret papīru plūdiem?

M. CĀLIS

E.OZOLINS

SMAGS GADĪJUMS

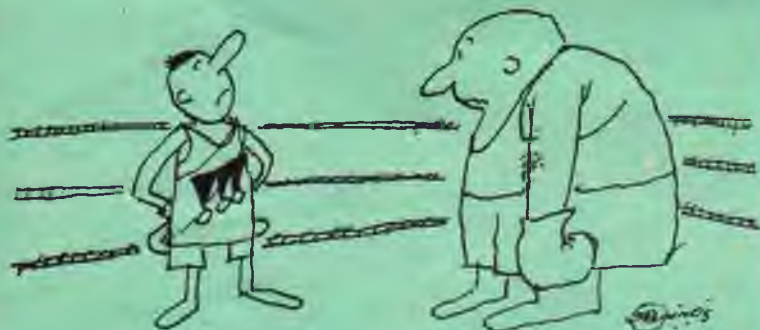

— TU DAUDZ MATERIĀLU IETAUPI!
— PASKATIES!

E. RUSMANIS

A. MUKĀNS

J. BRINKIS

— VAI TU MANI CIENI!

U. MEZAVILKS

Savu paziņu Henhūzenu nebiju sastapis ilgāku laiku. Tāpēc, ieraudzījis viņu ēdnīcā tiesājam dubultkarbonādi, biju ļoti pārsteigts. Vienmēr slaida's Henhūzens atgādināja istu siena gubu.

— Paklau, Henhūzen! — es iesaucos. — Pēc tevis ilgojas diēta!

— Lai pagaida! — viņš atbildēja un piebīdīja sev tuvāk šķivi ar biezpiena pudīni. — Man ir radusies iespēja kārtīgi nopelnīt!

Kamēr Henhūzens apēda pudīni un vēl sešas ābolkūkas, es uzzināju sekojošo: Otrreizējo melno metālu Latvijas republikāniskās ražošanas apvienības Jēkabpils ceham radušās grūtības ar plāna izpildi. Kaut gan cehs saņem metāllūžņus no Jēkabpils, Stučkas, Ogres, Madonas un Preiļu rajona, dzelzceļa transports, kas pārvadā savāktos produktus, būtībā ripo pustukšs.

— Tu taču nedomā ar savu svaru palīdzēt lūžņu vācējiem pildīt plānu?! — es iesaucos.

— Tieši to es gatavojos darīt! — Henhūzens lepni paziņoja. — Dzelzceļa vagoni ripo pustukši tāpēc, ka Jēkabpili nav preses, kas sapresētu savāktos trumņus, katliņus, pannas un citus krāmus.

Nu arī es šo to sāku atcerēties. Biju kaut kur dzirdējis, ka

lielo kravas mašīnu šoferi atšacījušies vest jēkabpīliešu lūžņus uz pārkausēšanas vietām. Cik tad daudz tādu nesapresētu plāno metālu atgrieztu var iekraut mašīnā! Tagad iebildumus cel arī dzelzceļnieki. Vagoni, kas varētu pārvadāt 50 tonnas, ved tikai 13 vai 15 tonnas! Pirmajos deviņos 1985. gada mēnešos ir bijuši veseli 83 šādi vagoni!

— Saproti? — Henhūzens tikmēr turpināja. — Es pieteikšos aizvietot presi. Tāda mašina, kā tu vari iedomāties, maksā lielu naudu. Parēķini, cik es nopelnīšu!

Taču šoreiz Henhūzens smagi pārrēķinājās. Otrreizējo melno metālu Latvijas republikāniskās ražošanas apvienības Jēkabpils cehā preses patiešām nav un ceha priekšnieks Arhipovs labprāt izmantotu Henhūzena pakalpojumu, taču var viņam maksāt tikai krāvēja algu. Henhūzenu tas, protams, neapmierina. Pagalam vilies, nu viņš visādi cenšas nodzīt lieko svaru. Diemžēl, ko uzdzīt viegli, to nodzīt grūti!

Bet nav priecīgs arī Jēkabpils ceha priekšnieks Arhipovs. Viņa priekšnieki Otrreizējo melno metālu Latvijas republikāniskajā ražošanas apvienībā kā nepiešķir, tā nepiešķir istu presi. Taupa līdzekļus... Un neņem pie sirds, ka dzelzceļa vagoni un automašīnas ripo pustukšas.

ĶĪVINŠ PA TELEFONU

— Piezvaniet objektam, ka vedam paneļus!

— Kāpēc jāzvina mums?

— Lai sagaida mašīnu!

— Mašīna ir jūsu, tāpēc zvaniet paši!

— Piedodiet, jūs droši vien aizmirsāt, ka mēs vedam jūsu produkciju!

— Un kas par to? Vedat taču jūs!

Tā ķīvējās divas ļoti solidas iestādes — Jēkabpils būvmateriālu un konstrukciju ražošanas apvienība ar Latvijas transporta un ekspedīcijas pakalpojumu ražošanas apvienību.

— Nu, skatieties! Ja mašīnas neizkraus laikā un mums būs jāgaida, nožēlosiet!

— Nedraudiet! Iztiksīm bez jūsu padomiem!

Būvobjekti par kravas pienākšanu netiek bridināti. Lieljaudas celamkrāni izkraušana netiek sagatavoti. Kravas mašīnas ar būvmateriāliem ilgi stāv neizkrautas. Un, kad paiet 1985. gada pirmie deviņi mēneši, paneļu vedēji AK-8 piesūta Jēkabpils būvmateriālu un konstrukciju ražošanas apvienībai rēķinu par 24 810 rubļiem.

Soda nauda ir pieklājīga! Va-

rētu domāt, ka abas stridīgās puses beidzot beigs ķīvēšanos. Viens darbs taču darāms.

Nekā nebija! Jēkabpils būvmateriālu un konstrukciju ražošanas apvienība sāk iekasēt soda naudas no būvētājiem. No LPSR Lauksaimniecības ministrijas piedzen 6064 rubļus, no LPSR Celtniecības ministrijas 4978 rubļus, no Valsts lauksaimniecības ražošanas tehniskās nodrošināšanas komitejas 4686 rubļus. Kopā saslāsa 21 304 rubļus, gandrīz visu, ko paši maksājuši. Un ķīvēšanās turpinās!

Kad kārtējais būvmateriālu vedums iekrauts mašīnās, atkal sākas jau dzirdētais dialogs.

— Piezvaniet objektam, mēs vedam paneļus!

— Kāpēc jāzvina mums?...

Un pareizi vien ir. Par telefona sarunām taču jāmaksā! Vai nu Jēkabpils būvmateriālu un konstrukciju ražošanas apvienībai, vai Latvijas transporta un ekspedīcijas pakalpojumu ražošanas apvienībai. Lai arī tikai dažus simtus gadā, nu, bet tomēr! Tad jau labāk lai maksā citi par automašīnu dikstavi. Tūkstošus.

J. JUZEFS

Jauni muzikoloģismi

Kas maksā par mūziku, tas var atļauties būt bez muzikālās dzirdes.

Mūziku, kas skan visās malās, neviens neklausās.

— TAS NEKO NENOZĪMĒ, KA JŪS SŌTA MEISTARS! MUMS BRĪVU VIETU NAV!

M. R. A. M. A. N. E.

I. RUDENE

SKAUDĪBA

Ak, kādas bēdas,
Kā mums ēdas,
Ka citam mazliet labāk iet.
Man cūka izminusi dārzu,
Bet tavā dārzā rozes zied.

Un kā to paciest,
Kā to pārciest,
Kā labumā šo skādi vērst!
Lai savas bēdas remdinātu,
Es eju tavas rozes plēst.

Sirds mieru gūst,
Tik labi kļūst —
Nav man, bet nav tev arī!
Tu staigā kā pa rudeni,
Es — trallinu kā pavasarī!

— ZĀLES PRET SKLEROZĪ! NEDZER-
ŠU, JO TAD MAN NEBŪS INTERESANTI
SKATĪTIES VECAS FILMAS.

M. R. A. M. A. N. E.

KLUSAJĀ IELĀ VISS KLUSS

Pērnā gada vasaras pašā plaukumā Klusā iela Rīgā pēkšņi kļuva trokšņaina. Septītā un devītā nama, kā arī Miera ielas septiņdesmit sestā nama kopējā pagalmā ieradās celtnieki ar

ekskavatoru un sāka rakt. Izraka pagalmā krustām šķērsām tranšējas, salika tajās dzelzsbetona blokus, pāri palikušos blokus atstāja pagalma stūrī (sk. fotoattēlu) un tad, kā jau dažkārt mēdz būt, paši pazuda. Aizgāja uz citu objektu.

— Ierīkosim šeit siltumtrasi, un jums būs silti, — celtnieku pārstāvis, tas ir, Vietējās rūpniecības ministrijas Celtniecības un montā-

žas darbu pārvaldes priekšnieka vietnieks V. Matvejevs, apkārtējo māju iedzīvotājiem paskaidroja.

Sobrīd, atklāti sakot, siltuma vēl nav. Un, spriežot pēc Proletāriešu rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka A. Brimerberga pērnā gada 8. oktobra vēstules, tik drīz arī nebūs. Miera ielas 76. namu TEC siltuma tīklam paredzēts pieslēgt tikai 1989. gadā, bet Klusās ielas 7. un 9. namu — vēl vēlāk. Tātad pagaidām te jāiztiek vien ar to pašu veco labo krāsns apkuri.

Kā zināms, lai krāsns kurētos, tai vajadzīga malka. Bet sakiet, lūdzu, kā malku pievest, ja pagalmā ne tikai vieglās, bet arī visspēcīgākās smagās automašīnas vairs nevar iebraukt!

Vienubrīd mums iesāvēs prātā doma, ka vajadzētu uz šo jautājumu palūgt atbildi no rosi-gajiem tranšēju racējiem un to priekšniekiem. Bet tad sapratām, ka nebūs visai taktiski viņus traucēt: varbūt viņi pašlaik rūpīgi studē visus ar celtniecības un rakšanas darbiem saistītos noteikumus un prasības, kā arī Rīgas pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas 1985. gada 17. septembra lēmumu «Par administratīvās atbildības noteikšanu par Rīgas pilsētas labiekārtošanas noteikumu neievērošanu»?

Z. PLATAIS,
L. TĒRAUDKALNS

Neredzami jokdari

Ir ziņas, ka Stučkas rajonā notiekot šis tas cilvēku prātam nesaprotams. Piemēram, 25. PMK šoferis Edmunds Libers, braukdams kādā rudens vakarā ar automašīnu «M-412» pa Stacijas ielu Koknesē, ticis divaina kārtā izjokots. Proti, viņš pēc darba, kā jau kartīgam vīram pieklājas, uz trim maziem britiņiem iegriezies Kokneses alus bārā. Pēc tam godīgi iesēdies savā mašīnā un laidis mājās. Bet, kā pati nelaime, autoinspektors priekšā! Lai Edmunds uzrādīt dokumentus. Viņš tūlīt grūdis roku vienā kabatā, grūdis otrā, bet prasītie papīri gluži kā atvarā nogrimuši. Nav, un beigta balle!

Kad uzrakstīts administratīvais protokols un Edmunds pārradies mājās, dokumenti atradās. Un kur, kā jūs domājat? Paša kabatā! Tas taču ir un ir pārdabisks gadījums, ko var izskaidrot vienīgi ar neredzamu jokdaru izdarībām.

Uz Vitebskas—Rīgas šosejas neredzami jokdari savukārt iznerrojuši apvienības «Rīgas modes» darbinieku Marku Otdelņikovu. Viņš, neko sliktu nenojauzdams, ar savu žiguliti mierīgi braucis. Pēkšņi mašīna, parauta uz ceļa kreiso pusi, tad uz labo, tad atkal uz kreiso. Un te nez no kurienes pēkšņi uzradies

preti braucošs žigulis. Marks Otdelņikovs tam, protams, precīzi uzdzīzies virsū. Tādos gadījumos, kā mēs to zinām, jāizsauc autoinspekcija. Bet neredzamie jokdari pakēruši Marku Otdelņikovu un kopā ar viņu izgai-

suši nezināmā virzienā. Tikai divas dienas vēlāk viņš spējis ierasties Stučkas rajona autoinspekcijā. Kas ar Marku pa šīm dienām noticis, to viņš vairs nekādi nespēja atcerēties. It kā lidojis pa gaisu, it kā nelidojis. Vārdu sakot, vēl viens neredzamo jokdaru iznerrots.

Tiesa, kompetentas personas doma, ka neredzamie jokdari varot izjokot vēl dažu labu šoferi. Ja viņš iepriekš būs maķenīt uzņēmis uz krūts.

E. JUMĀRS

— IZREMONTĒJIET TRAKTORU! VISS PĀRĒJAIS NOLĪETOJIES.
E. RUSMANIS

I. MELGAILIS

KĀ NOKĻŪT BAUSKAS PILSDRUPĀS?

Ja kādam bauškeniekam pajautātu, kurp ved visi ceļi Bauskā, atbilde būtu: «Uz pilsdrupām!» Tāpēc uz Bausku brauc ekskursanti no malu malām. Taču brīdināsim senatnes cienītājus, lai viņi uz pilsdrupām neiet pa Mēmeles krastu. Komjaunatnes ielas galā atrodas kanalizācijas kolektors, ko var ne vien redzēt, bet arī just, jo tas nav pievienots pilsētas attīrīšanas iekārtām. Tāpat nav ieteicams doties pa Rīgas ielu. Ielas izeju pie Mēmeles apmēram piecdesmit metru garā joslā ievērojami sarežģī izgāztie sadzīves atkritumi. Turpat netālu atrodas sūkņu stacija «Code», kas brižam darbojas, brižam ne. Kad sūkņu stacija nedarbojas, to uzreiz var manīt — Mēmele sāk smaržot.

Ekskursants darīs prātīgi, ja viņš izvairīsies iet arī pār Mūsas tiltu. Pārdesmit metru attālumā viens no otra Mūsā, jautri čalodami, ietek divi rožūdens avotiņi. Par pirmā piederību kādam no Bauskas uzņēmumiem pilsētas izpildkomitejas darbinieki nav varējuši tikt skaidrībā

gadiem ilgi. Ej nu sažini, no kurienes tas rožūdens nāk! Bet otrs avotiņš plūst no restorāna «Pilskalns».

Ekskursanti jābrīdina, ka viņiem visādā ziņā jāatturas doties uz pilsdrupām pa kolhoza «Viesturi» teritoriju. Pie fermas «Ķopji» pašā Lielupes krastā ir kritušu un neapstraktu cūku kapulauks. Cilvēkiem ar vājāku nervu sistēmu šādas ainas labāk neredzēt.

Atgriezies no ekskursijas, ceļotājs droši vien nodomās, ka būtu ļoti labi, ja skaidrā, glīti noformētā prospektā tiktu izklāstīti, pa kādiem ceļiem ir un pa kādiem ceļiem nav ieteicams iet uz pilsdrupām. Prospekta sastādīšanā vislielāko ieguldījumu varētu dot viri, kam šai jautājumā ir vispamatīgākas zināšanas, proti, pilsētas komunālo uzņēmumu kombināta priekšnieks b. Polis un kolhoza «Viesturi» priekšsēdētājs b. Straņķis.

M. KLIJĀNS

— JA KRISTU MĪKSTS SNIEGS, VARĒTU PIKOTIES...

E. RUSMANIS

ULDIS ANDERSONS

SAVĀDI IZNĀK...

— Jūsu pusē šogad vareni rudzi! — es teicu rajona mēroga slavenībai.

— Jā, kviešiem arī nav nekādas vainas, — viņš atbildēja.

Rudzi, kvieši... Mjā... nevarētu teikt, ka intervija sākusies spoži. Bet tas nekas. Galvenais — bildes. Skaitļus leidos kantoris. Pārējais atkarīgs no profesionālās varēšanas, un tās man netrūkst.

— Varbūt jūsu darbā ir kādi faktori, kas traucē! Rezerves daļas, laika apstākļi!

— Ko nu sūdzēšos! Tikai tā savādi iznāk — katru dienu lekuļu tonnām graudu, bet pašam mājās tāda maizīte, ka ar cirvi jāskalda. Nav tagad vajās uz kolhoza centru izskriet, jāstrādā. Ja reizi nedēļā varu izrauties, tad jau labi. Bet pievest neviens nepieved. Esam teikuši, bet... E! Nav ko sūdzēties, gan jau!

Reportāža izdevās lieliska. Gan druvu kuģis tajā bija, gan ar sastrādātu delnu norausti sviedri, gan raits kombainiera stāstījums par tonnām un procentiem un arī cietā maizīte netika aizmirsta.

Nākošajā rudenī manas reportāžas varonis jau bija kļuvis par republikas mēroga slavenību.

Skaitļus, protams, man ledeva kantorī, slavenību fotogrāfiju uz druvas fona, uz kombaina fona... Pusprofils, profils... Tā... Kārtībā!

— Varbūt jūsu darbā ir faktori, kas traucē! Rezerves daļas, laika apstākļi!

— Ko nu sūdzēšos! Tikai tā savādi iznāk — katru dienu lekuļu tonnām graudu, bet pašam mājās tāda maizīte, ka ar cirvi jāskalda...

E. RĪKA

INTERVIJA BŪVLAUKUMĀ

Sveicināti, sveicināti, biedre korespondente! Ak no tresta sūtīja. Pie labākā jaunā celtņieka! Nu jā, viņiem jau labāk redzams, kas un kā. Pareizi, pareizi, tikai lūdzu bez tā mikrofonlīņa. Nevajag.

Jūs interesē, kā es strādāju! Strādāju normāli. Sākumā bija pagrūti, vēlāk pieradu. Pabeidzu profehnisko, norīkoja strādāt šīnī objektā. Pieveda mani pie viena vecīša, tā un tā, ņem, brigadier, jauno speciālistu, raksti tabelē, dod šefi, lai pulka rullē. Brigadieris iedeva spectēru, cimdus. Apģērbos pilnā formā un prasīju, ko darīt. Brigadieris uzstīta man uz pleca. Strādāt gribi! Malacis! Ņem šito dēli, aizstiepi to, redzi, tai vecu brigādei. Ņemu, aizstiepu. Prasu, kur likt. Veci sēž, pīpē, sūta mani pupās. Saku, pupās nevaru, man jāstrādā. Nu tad ņem savu dēli, tinies uz kaimiņu brigādi. Varbūt tu esi kļūdījies, varbūt viņiem tavu dēli kā ēst vajag. Ņemu un tīnos ar. Pa ceļam satieku būvdarbu vadītāju. Viņš man saka: «Ā, jauniņais raujas, malacis! Būs jāplešķir prēmija!»

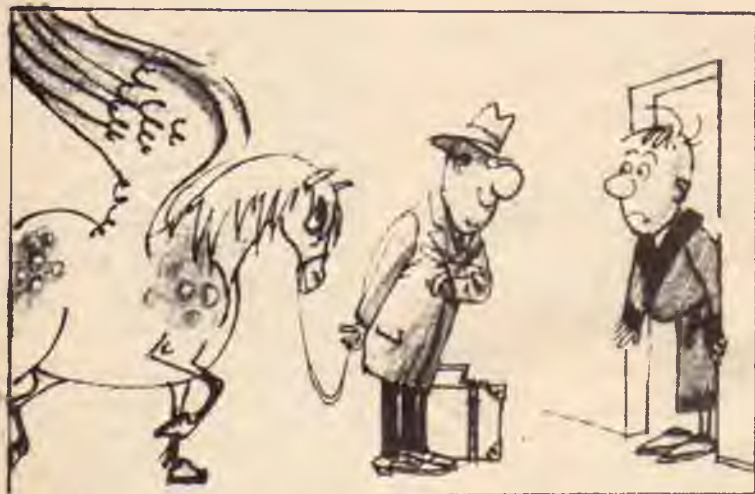
Aiznesu dēli uz norādīto brigādi. Veci sēž, vīneja blašķe pagaldē. Nekādu dēļu šiem nevajagot. Dod man rubli. Aiztec, fuksīt, atnes zaceni, tikai neaizmirsti atlikumu atdot. Man jānes dēlis un nevis zacene, tā es viņiem atbildu, man jāstrādā. Pasūtīja viņi mani tālāk, lai eju, no kurienes nācis. Neko darīt, eju ar. Satieku iecirkņa priekšnieku. Tas man dusmīgi noprasa, kur tad es to dēli stiepiot, personīgām vajadzībām, vai. Nē, es saku, nesu vienai brigādei, nesu otrai, nevienai nevajag. Priekšnieks uzreiz kļūst priecīgs, vismaz viens strādājot, būšot kategorija jāpaaugstina. Bet dēli lai nesot uz trešo brigādi, tiem vīriem dēļu deficīts. Ja vajag, vajag, aiznesu ar. Pa ceļam satieku tresta priekšnieku. Tas uzreiz jautā, kā mans vārds, uzvārds un tā tālāk. Mani likšot uz goda dēļa, lai citiem paraugs būtu, lai citi redzētu, kā pie mums jaunie strādā. Es neko, ja citiem vajag paraugu, lai liek ar.

Aizstiepu dēli uz trešo brigādi, bet tur neviena nav, visi jaunajā objektā. Ko darīt, nesu dēli atpakaļ brigadierim. Pirmajai brigādei nevajag, otra neņem, trešā pa jauno objektu jau šīverē. Žēl mest prom, kur lai dēli lieku! Brigadieris neko neteica, tikai uz mani tā jocīgi paskatījās.

Sakiet, biedre korespondente, vai jums šo dēli nevajag!

DRAUGU HUMORS

KROKODIL ● PEREC ●
PIKKER ● ŠLUOTA ● VOŽIK

— PAKLAU, KAIMIŅ, VAI TU NEPIESKATĪTU MANU KUMELU,
KAMĒR ES BŪŠU RADOŠĀ KOMANDĒJUMĀ!

V. ZELĪNSKIS

E. VALTERS

— ES ESMU SIDOROVA TĒVS. ATNĀCU UZZINĀT, KĀ
MANS DĒLS MĀCĀS.
— BET VIŅŠ TAČU JAU PAVASARĒ BEIDZA SKOLU!

P. ROZICS

— VIŅI PIRMIE SĀKA APMAINĪTIES AR PIEREDZI!

A. JELISEJEVS

— NEUZLIKA CEPURI, DABOJA SAULES DŪRIENU!

K. SAULĪTIS

Varonis nav parasts cilvēks. To izteic jau viņa vārds. Varonis var, un no viņa prasa. Bet, lai varonis varētu, viņam nepieciešams atbalsts. Vajadzīgs, lai kolēģi saprastu varoņa varēšanu.

Vai jūs esat sastapusi varoņus? Nu tā, savā ikdienišķā dzīves ceļā? Neesat? Vai tas nozīmē, ka varoņu nav? Ko jūs! Viņi ir, tikai kolēģi dažkārt mēdz viņus dēvēt par sienā skrējējiem. Un līdz ar to notiek, ka varoņa zvaigzne noriet neuzlēkusi un viņš pats ieiet parasto mirstīgo kategorijā.

Protams, tur viņam ir mierīgāk.

Ja jūs esat kaut ko sapratuši no iepriekš teiktā, tad ir labi. Jo notikumā ar Drusillu tam būs sava nozīme.

Drusilla varbūt nebija gluži tik daiļa, cik viņa būtu varējusi vai vismaz vēlējusies būt, taču šo tīri ārējo īpašību, kura, ai, cik bieži, izrādās krāpjoša un mānīga, jā, šo īpašību jo dānsi atsvēra viņas apzinīgums un čaklums. To laikam meitenes purā jau laikus bija iecabinājuši pati Laimes māmlūpīte, jo, lai kā Drusillu pie darba un citiem tikumiem savulaik radināja vecāki un tuvinieki, vajadzēja būt arī viņas pašas gēnos nepieciešamībai darīt visu pareizi un labi. Un tiešām, kad Drusilla kopā ar citiem bērniem rotaļājās viņu daudzstāvu mājas pagalmā, viņa bija pirmā, kas atsauca uz mammas aicinājumu nākt mājās, un kaut arī tas notika pašas aizraujošākās spēles laikā, un kaut arī Drusilla zināja, ka dzīvoklī viņu negaidīja nekādi taustāmi labumi, vajadzēs vien iet gulēt, un vai mēs nezīnām, cik grūti, gandrīz neiespējami ir aizmigt, kamēr citi laimīgākie vēl nomodā? Drusillas spēļu biedrenes viņu par to izsmēja, un Drusillai acīs parādījās asarinas, šo izsmieklu dzirdot, bet, ak vai, viņa nevarēja citādi. Ritēja gadi, Drusilla pamazītēm vien auga lielāka, un smuki blondo bizīšu vietā viņai radās parastās brūnas krēpes, un viņa kļuva gara un tievākāina pusaude, bet, ja kāds domā, ka līdz ar to viņa mainījās arī iekšīgi, tad viņš briesmīgi maldās. Drusilla palika tikpat krietna un apzinīga kā bijusi, un skolotāji, bet jo sevišķi skolotājas, nevarēja Drusillu noslavēt vien, bet skolas biedrenes savukārt dusmīgi knieba viņai sānos, kad kolhoza talkā viņa bija noravējusi visvairāk vagu un savu kartupeļu tiesu norakusi vistīrāk un kad viņu jau atkal, spulgojošām, tomēr nodurtām actīm un pietvikušiem vaidziņiem cēla pārējo priekšā par paraugu un gaišu bāku. Un, kad citādi vairs nebija iespējams, Drusilla lūdza klases biedrenes, lai jel viņas saprotot, Drusilla, lūk, nevarot citādi! Biedrenes tikai saskatījās un raustīja plecus, viņām tas bija par daudz, tāda izlikšanās, un lai Drusilla raudzītos, cik godīgi vien gribēja, tikai izlikšanās un izlekšana!

Ir tāds sakāmais vārds, ka vilks spalvu metot, bet tikumu gan ne. Par Drusillu, ja vien drīkstētu un būtu atļauts viņu salīdzināt ar pinkaino meža sanitāru, varētu sacīt to pašu. Mēs nezīnām, vai vilks tā rīkojas aiz pārliecības vai arī kādu dižāku vilcisku tikumu vārdā. Drusilla, kā jau teikts, gluži vienkārši nespēja citādi, viņa pati savām rocinām pina savu ērkšķu kroni. Viņai nebija viegli, to darot, un viņa kādreiz vientuļās naktīs skumji apcerēja to. Un šādu vientuļu nakšu Drusillai iznāca vairāk nekā pietiekami, jo, kad viņa nāca tais gados, kad skraida uz randiņiem, tad viņai gluži vienkārši nebija neviena, ar ko skraidīt. Puīši nemēdza draudzēties ar tāda tipa meitenēm. Drusilla ar savu tikumu kravu sēdēja uz vietas kā kuģis ledāju žņauģos, un viņai pat nebija neviena, kuram varētu sūtīt radiotelegrammas pēc palīdzības. Un pat mamma un vecmāte, kuras sākumā bija priecājušās vien, kļuva domīgas, bet tad optimistiski teica, tas nekas, lai Drusillite neņemot galvā, tas esot pārejoši un blēņas vien, randiņos skrējējas apprecoties pēdējās, lai Drusilla pagaidot, Laimīte pievedīšot viņai labu labo tautu dēlu. Drusilla nopūtās un domāja, viņai derētu arī mazāk

labs, bet arī tāds nerādījās. Un mamma un vecmāte vēl teica, lai Drusilla pagaidot, kad viņa ieiešot lielajā dzīvē un sāksot strādāt, tad tikai viņas tikumi uzzaigošot brīnišķā gaismā, tad tikai viņa un visi pārējie redzēsot! Drusilla ticēja nākotnei un ar milzu nepacietību gaidīja savu pirmo darba dienu, un kā tikai tā paies, un kā tas būs, kad cilvēki, ar kuriem kopā viņa strādās, ieraudzīs...

Un pienāca tā diena. Un aizgāja. Un nenotika nekas ārkārtējs, un arī dažās nākamajās dienās tāpat, varbūt vienīgi kāds no malas ilgāk noskatījās, kā tā jaunā tur raujas pušu, bet tad viņam apnika skatīties, viņš aizgāja uz pīpētavu, un pleci viņam nepatīkamā izbīrīnāja bija uz augšu savilkti, un pie sevis viņš sacīja:

— Ko viņa īsti grib, sienā ieskriet, vai?

Vēlāk dažas labu vēlošas darba biedrenes Drusillai aizrādīja, vai viņa galvu savērusi vai esot, ko viņa lecot uz ecēšām? Un viena, kas bija pazīstama kā īpaši zinoša, piemētināja, te jau nesot Amerika un Forda sviedrējams konveijers, te nevienu tik lēti vajā nēlaižot, pat ja viņš ar savu plānu tā tikko, tikko. Drusilla brīnījās, kas par Fordu, kāpēc Fords, un kāpēc viņa lecot uz ecēšām, vai pa gabalu tā izskatītos? Biedrenes teica, tieši tā un ne par matiņu citādāk. Un, ja Drusilla vēlētos uzklaušīt pieredzējušu cilvēku padomu, tad to darbiņu neviens nedarot kā uz pažaru. Vajagot prātīgāk, pamatīgāk. Notikumu apmulsināt, pienāca pat maiņas meistars un pārbaudīja Drusillas produkciju, jo viņam arī likās, tāda skriešana sienā pie laba gala nevarētu novest. Tomēr izrādījās, ka ar produkciju viss kārtībā, tā bija tiešām labas kvalitātes. Taču gaidītās un arī pelnītās uzslavas vietā meistars norūca, neviens pie viņiem tā netrakojo, vajagot sekot pieredzējušāko priekšzīmei. Viņš, lūk, bija tradīciju cilvēks. Drusilla labprāt būtu paskaidrojusi, ka viņa nemaz nepārpūlas, viņa tikai grib kārtīgi strādāt, un no pirmās darba dienas... Bet nebija neviena, kas uzklaustītu, visi bija aizgājuši, un tāpēc Drusilla brīdi sajūtās dikti vientuļa un gandrīz apraudājās. Labi, ka viņai nebija laika nodoties pašanalīzei, darbs gaidīja, un Drusilla nebija radināta likt kādam uz sevi gaidīt. Tāpēc viņa ņēmās atkal, un darba biedrenes teica viena otrai, tā jaunā tak plēšoties pati uz savu nelaimi. Viņas nebija sliktas darba biedrenes un nevēlēja Drusillai šo nelaimi, bet ko nu viņas nesaprata, to nesaprata, un visā nesaprotamajā, kā tas zināms vēl no viduslaiku vēstures, ir bišķīt mistikas un velnišķības klāt.

Tā kā Drusilla turējās vien pie savas līnijas, tad agri vai vēl neizbēgamam bija jānotiek, un vēsts par galvu savērušo jauno darbinieci nonāca augstākā instancē. Instance nebija mānītīga, tā kādu laiku vēroja Drusillu darbā un atpūtas brīdī painteresējās, kā viņa tā varot. Drusilla nopietni atbildēja, tas esot pavisam vienkārši, un kad uz viņu skatījās, tad tā arī šķita.

Drusillas ģimītis tika uz Goda plāksnes, tā piepildījās mammas un vecmātes vārdi un viņas varēja būt laimīgas.

Drusilla pati jutās nelaimīga. Tas ir, sākumā ne, tad viņa jutās kā lielu cīņu ar uzvaru beigusi un domāja, ka ik labs darbs ar laiku... nu, un tā tālāk. Bet vēlāk viņa dzirdēja, ka riebtīgākie cilvēki esot izlēcēju. Karjeristi. Tādi, kuri piesmērējoties. Ne par godu Drusillas citādi asajam prātam jāteic, ka sākumā viņa nesaprata, uz ko tas varētu attiekties, viņai pat kādu brīdi bija licies, ka darba biedrenes nāks pie viņas un taujās, vai Drusilla nevarētu arī viņas apmācīt, un tad Drusilla, protams, atbildētu, jebkurā laikā. Bet nē, nenāca vis, un tāpēc Drusilla nevarēja pastāstīt, kā viņa to dara, ka vajag savu darba vietu turēt kārtībā, ka nevajag plāpāt ar citiem, ar jauno meistara palīgu, sacīsim. To viņai gribējās īpaši uzsvērt, tāpēc ka palīgs bija dikti smuks.

Un ar Drusillu viņš nerunāja.

Bet darba biedrenes, gādījumu apspriedamas, gāja tālāk, viņas bija vienīš prātis, ka

daža laba neglītene, kurai savu dzīves laimi citādi neatrast, protams, raujas pušu un lec no ādas ārā, un skrien sienā, bet vienalga — beigās katrs normāls cilvēks par to tikpat pasmiesies.

Tad nu Drusilla tomēr saprata. Uz pārspridumiem par skaistumu, respektīvi, neglītumu, viņa reaģēja kā Geigera skaitītājs uz mazāko radiācijas pazīmi.

Nākamajā dienā Drusilla gāja pie priekšniecības un teica, viņa gribot iet projām.

Priekšniecība teica, ko jūs, nekādā ziņā. Un kāpēc Drusilla gribot.

Drusilla atklāti paskaidroja, viņu ēdot nost. Un apraudājās.

Kad priekšniecība bija uzzinājusi šādu kaniabālisma iemeslu, tā kļuva domīga un nezināja, ko teikt. Labs padoms kā vienmēr arī tagad bija zelta vērts.

— Jums vajag iekļauties kolektīvā, — priekšniecība beidzot ieteica.

Drusilla nopūtās, negaidīdama nekā laba no tādas iekļaušanās. Bet viņa bija mācīta nerunāt pretī gudrākiem. Tāpēc, kad kolektīvs rīkoja izbraukumu ar slēpēm, pieteicās arī Drusilla. Viņa pacietā smieklīnus, kas bija adresēti viņai pašai un viņas slēpošanas kostīmam, jo Drusilla vēl vienmēr bija tieva, un, tā kā viņai bija tikusi vidējā izglītība, tad dzirdēja sevi nosaucam par ģimnāzisti. Kad kādā nobraucienā Drusilla krita un izmežģīja kāju, viņai pailgi bija jāgūl vienai pašai.

Beidzot pie viņas pienāca jaunais meistars palīgs. Viņš nedarīja to aiz brīvas gribas, bet gan tāpēc, ka vietējās komitejas pārstāve viņu bija norīkojusi.

— Es pati, — Drusilla stostījās, meistara palīgu tik tuvu redzot.

— Stāviet pie ratiem! — viņš teica un lūkoja skatīties prom. Viņš līdzēja Drusillai tik līdz slēpotāju autobusam. Meistara palīga vārds bija Apolons, un tieši pēc tāda viņš arī izskatījās. Drusilla vērsās Apolonā, kad viņš sniedza tai pirmo medicīnisko palīdzību, un viņas skatienā bija tik daudz pateicības, ka Apolonam sametās neērti, kā godīgs cilvēks viņš apzinājās to nepelnītās. Tāpēc viņš klusībā sūtīja Drusillu pie velna. Nesmuki, bez šaubām, izklausās, bet tā tas bija.

Drusilla pēc šī notikuma četras dienas nogulēja mājās. Apolons nesaprata, kāpēc darbā jūtas tā jocīgi, it kā kaut kā trūktu. Piektajā dienā Apolons nopirka podu ar puķi, kuras nosaukumu pārdevēja gan pateica, bet kuru viņš tūlīt aizmirs. Viņam negribējās iet atpakaļ pārjautāt. Tas arī nebija vajadzīgs, jo Drusilla neskatījās uz puķi, bet gan uz Apolonu. Apolons skatījās pretī, kas cits viņam, nabagam, atlika, un domāja, tik nesmuka viņa nemaz nav. Un grāmatas arī lasa. Apolonam bija cieņa pret cilvēkiem, kuri lasa grāmatas. Tante viņam strādāja bibliotēkā.

Notiek taču pasaulē brīnumu lietas. Bet īsti brīnumainas tās ir tikai pasākās, nevis reālajā dzīvē. Tikai pasaku varoņi iekaro visu bez atlikuma un bez ierobežojumiem. Dzīvē mums nākas apmierināties ar daļu. Varbūt tāpēc, ka, ja mēs saņemtu visu, citiem nepaliktu nekā. Un tas vairs nebūtu glīti.

Kādudien Apolons, pats par sevi ne mazums brīnīdamies, teica, viņiem laikam vajadzētu dzīvi turpināt kopā, un viņš piebilda vienu svarīgu teikumu. Proti, viņš aizrādīja Drusillai, ka, ja viņa vēloties kļūt viņa sieva, nākotnē viņai nāksoties uzklaušīt vīra padomus. Un pirmais no tiem esot: neskrien sienā! Citādi viņiem nekas nevarot iznākt.

Drusilla nu bija nonākusi savas dzīves krustcelēs. Viņa sacīja, viņai vajagot apdomāties. Bet Apolons paskatījās viņā ar tādu izbīrni, ka Drusilla sabijās un teica, viņa esot gribējusi sacīt pavisam ko citu, proti, «jā».

Jā, un tad mēs vēl brīnāmies, ka tik reti sastopam varoņus.

Un, protams, varones.

VISI RUNA . . .

Viņš aizgāja uz viesībām. Visi teica, ka vajag iet, un viņš aizgāja.

Nu, protams, vakariņas, dejas, gudras sarunas: Fellini, Antonioni, modē nākuši aitādas puskadžociņi, apzagts aktieris Anšlāvs.

Pēc tam ieslēdza televizoru. Visi teica, ka šī pārraide noteikti jāredz — visi arī sāka skatīties.

Pārraides starpbrīdī pie viņa pienāca Smuidrīte un teica:

— Kāpēc tu esi šeit? Es biju pārliecināta, ka tu virtuvē palīdzī Solveigai. Visi runa, tu ap viņu lakstojoties!

Viņš devās uz virtuvi palīdzēt Solveigai un pie viena ap viņu lakstoties.

Solveiga virtuvē lēja glāzēs tēju. Viņš sāka griezt torti piecpadsmit vienādos gabalos. Kad torte bija sagriezta, Solveiga sacīja:

Varu galvot, neviens netic, ka mēs te pūlamies viņu dēļ. Visi domā, ka mēs skupstāmies.

Un tad viņš Solveigu noskūpstīja.

Kad viesi sāka izklist pa mājām, pie viņa pienāca Leopolds un teica:

— Paklau, vecīt, visi runā, ka tu šovakar palikšot pie Solveigas! Apsveicu!

Un viņš palika pie Solveigas. Bet no rīta viņa teica:

— NESAPROTU, PAR KĀDU LAUKU JŪS RUNĀJAT. AK KULTŪRAS LAUKS! TĀ UZREIZ VAJADZĒJA TEIKT! BET KĀDAS, LŌDZU, KULTŪRAS! VAI RUŠINĀMĀS!

U. MEZAVILKS

— Visi mūsejie jau zvanija, apvaicājās, kad būs kāzas. Vai vari iedomāties, viņi visi domā, ka mēs drīzumā precēsies!

Un tad viņi iesniedza pieteikumu dzimtsarakstu nodaļā.

Bet vēlāk, kad visi runāja, ka viņam vajadzētu iestāties dzīvokļu kooperatīvā, viņš nopirka kooperatīvo dzīvokli.

Kad visi sāka teikt, ka ģimene bez bērniem nav ģimene, viņiem radās bērni.

Kad visi ieteica viņiem atvaļinājumu pavadīt pie Melnās jūras, viņi brauca tikai uz Melno jūru.

Bet reiz viņš aizgāja viesībās. Kopā ar Solveigu. Visi teica, ka vajag iet, un viņi aizgāja.

Nu, protams, vakariņas, dejas, gudras sarunas: Antonioni, Fellini, aitādas puskadžociņi izgājuši no modes, apzagta aktiera Anšlāva sieva.

Pēc tam ieslēdza televizoru. Visi teica, ka šo pārraidi noteikti jāredz — visi arī sāka skatīties.

Pārraides starpbrīdī Solveiga pieliecās viņam pie auss un teica:

— Kāpēc tu vēl sēdi šeit? Kāpēc neej uz virtuvi palīdzēt namamātei? Visi runā, tu ap viņu lakstojoties!

Viņš devās uz virtuvi palīdzēt Smuidrītei un pie viena ap viņu lakstoties.

Smuidrīte virtuvē jauca kokteiļus. Viņš sāka griezt citronu. Kad citroni bija sagriezti divdesmit vienādos gabalos, Smuidrīte teica:

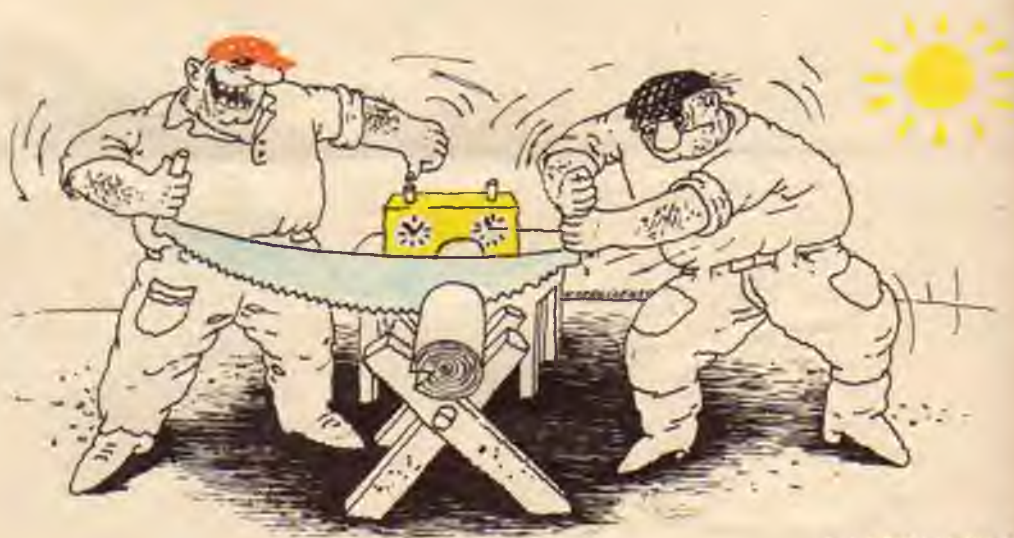
Varu galvot, neviens netic, ka mēs te pūlamies viņu dēļ. Visi domā, ka mēs skupstāmies.

Bet tad viņš cirta dūri galdā:

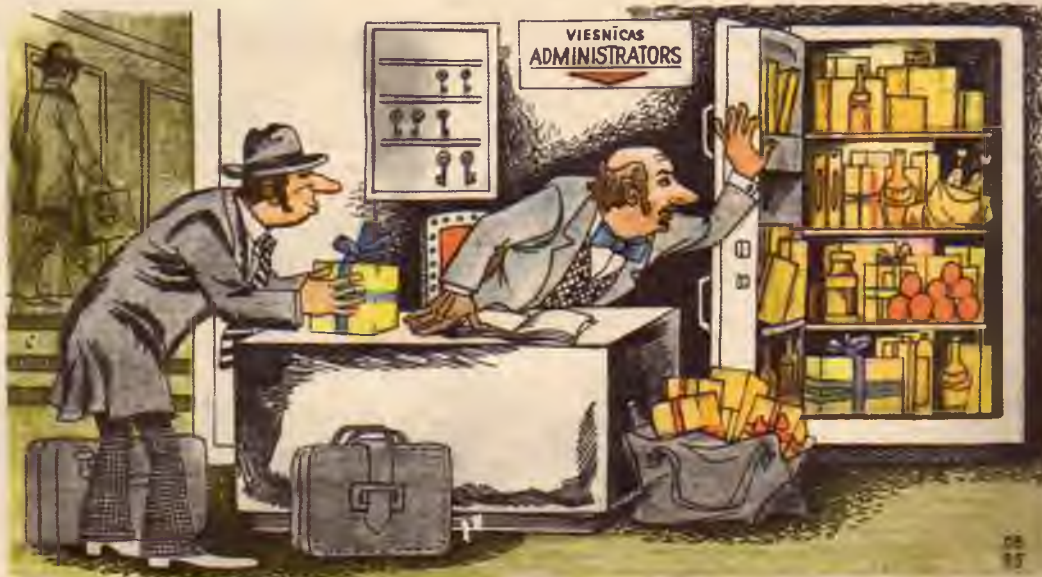
Pietiek! Apnicis! Visi runā, visi domā! ... Lai runā, lai domā! Parunas un apklusis.

Tomēr nākošajā diena viņš iesniedza Tautas tiesā pieteikumu par laulības šķiršanu.

Bet dienu vēlāk viņš paņēma pieteikumu atpakaļ. Visi teica, ka šķirties nav vērts.

T. SERGIENKO

— ES TAČU JUMS TEICU — VIETU NAV!

D. BREIKSS

«Ahilejs bija dievietes un mirstoša cilvēka dēls.»

«To un daudzas citas mantas var dabūt veikalā «Mākslīgās rokas.»»

«Pa kursu laiku manas smadzeņes pie tās slodzes pilnīgi adoptējās.»

«Savu vārdu Lāčplēsis dabū, izglābdams audzītēvu no lāča ķetnām, pārplēsdams to vidū pušu.»

«Magone lugā «Krauklītis» ir jauna un skaista meitene, kuru iebaro un nolaupa Svešzemnieks.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījusi ZITA RUBENE.

«Gadsimta sākumā visi vācu baroni savos mežos centās ieviest kapitālismu.»

«Pēdējā laikā mūsu republikā bija darba pilnas vasaras un rudenī.»

«Kad cilvēks pie maizes bija tā pieradis, ka nevarēja bez tās vairs iztikēt, viņš sāka iegūt arvien lielākas graudu ražas.»

«Mācību process skolā pierāda, ka vismazākajiem skolēniem piemīt vislielākā apziņa.»

«Tā kā Rijnieks krogā ir izdzēris visu vīnu, Brīviņam neatliek nekā cits kā ar atlikušo vīnu nomazgāt savas kamanu slieces.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS.

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Ļaudis runā, ka Eižens tevi esot pēcējis tikai tādēļ, lai varētu samaksāt savus parādus...

— Meli! Eižens nekad parādus nav maksājis!

Trīs gleznotāji lielās ar saviem darbiem.

— Es reiz uzgleznoju ziemas ainavu. Tā izskatījās tik dabiska, ka izstādes apmeklētājiem, to skatoties, no aukstuma klabēja zobī.

— Tas nav nekas, — sāka otrs mākslinieks. — Es kādu savu gleznu, kur bija attēlots putenis, piekāru blakus logam. Un, ticat vai neticat, sāka plandīties aizkari.

— Bet man nācās savu ziemas skatu iznīcināt, — trešais nopūšas.

— Kāpēc!

— Tāpēc, ka tajā bija attēloti vilki un mums no pieliekamā sāka zust desas!

— Vai atceries, dārgais, to brīdi, kad tu lūdzi manu roku!

Toreiz veselu stundu nespēju izteikt ne vārda.

— Jā. Tā bija vislaimīgākā stunda manā mūžā.

Autoinspektors aptur mašīnu un palūdz šoferim uzrādīt dokumentus. Viņš nekavējoties tos pasniedz teikdams:

— Tikai, lūdzu, neaizturiet tos pārāk ilgi — man uz pēdām ir jūsu kolēģi!

Klients autoservisā:

— Jūs esat jūcis! Par to naudu varu nopirkt jaunu mašīnu!

— Neraizējieties, — meistars klientu mierina, — jaunu mašīnu pirkšu es.

— Direktora kungs, — cirka kalpotājs aizsies ziņo priekšniekam, — Bengālijas tīģeris uzbruka jūsu sievasmātei!

— Vai tiešām! Ak kungs, ko mēs tagad iesāksim bez tīģera!

TĀ ESOT BIJIS

Profesoram Albertam Šveiceram bija trīs doktora grādi dažādās zinātnu nozarēs. Kad reiz kāds paziņa viņam jautāja, kā viņš šos grādus dabūjis, Šveicers atbildēja:

— Manuprāt, tas notika tā: trešo doktora grādu man iedeva tāpēc, ka divi man jau bija. Otro grādu saņēmu tāpēc, ka man viens jau bija, bet pirmo iedeva tāpēc, ka neviena grāda man vēl nebija.

Herberts Velss jaunībā kopā ar draugu izdeva avīzīti, kurai bija tikai četri abonenti.

Kādu rītu, kad abi izdevēji pa redakcijas logu skatījās, kā garām dodas bērnu procesija, Velss draugam norūpējies teica:

— Vai tikai nav kāds no mūsu abonentiem...

Pie saslimušā Nikolaja Goģa bija atnācis ciemos draugs.

— Vai visas briesmas jau garām! — viņš jautāja, redzēdams, ka slimnieks piecēlies no gultas.

— Vēl ne, — Gogolis nopūtās. — Ārsts teica, ka nākot mani apskatīt vēlreiz.

ANATOLS POTEMKOVSKIS
(«Szpilki», Varšava)

GRAFOLOĢIJA

Pusdienās pie Patašonšiem iepazīnāties ar prof. Kostaļko-Loziņski, plaši pazīstamu grafoloģu. Tā bija laba izdevība, lai parunātu par grafoloģiju.

— Vai principa tam ir kāda jēga? — baronese Solovejčika apvaicājās. — Rokraksta īpatnības var kaut ko pateikt par cilvēku?

— Visu, — prof. Kostaļko-Loziņskis atbildēja.

— Nopietni? — baronese brīnījās. — Pastāstiet, lūdzu, kaut ko vairāk!

— Pietiek uzmet skatienu lapīnai ar uzrakstītu tekstu, — profesors teica. — Iedzīmētās rakstura īpašības, iemantotās rakstura īpašības, temperaments, tieksmes un gaume, psihiskais stāvoklis, viss ir skaidrs, visu var bez grūtībām noteikt.

— Brīnišķīgi! — baronese Solovejčika nopriecājās.

Prof. Kostaļko-Loziņskis atturīgi pasmaidīja.

— Zinātne kā jau zinātne, — viņš teica.

Bridi runājam par iespējām izmantot grafoloģiju plašāk. Pec tam Kunkulite Konkuļčīnaska izvilka no rokassomiņas saburzītu papīrīti.

Profesors Kostaļko-Loziņskis metās tam virsū kā krauklis uz maitu.

— Ho, ho! — viņš pēc brīža iesaucās.

Pie galda iestājās klusums.

— To ir rakstījis vīrietis, — profesors tišām runāja lēnām.

— Stiprs cilvēks, optimists, dzīves prieka pilns... Lūdzu, paskatieties uz šo «z» likumiņu! Vai arī ka burti «i» tiek savienots ar burtu «l». Tas nav cilvēks, ko var salauzt. Viņš atrodas panākumu viļņa virsotnē un zina to, viņā sprēgāt sprēgā enerģijas pārpilnība. No šī «v» vārda pilnā nozīme strāvo griba rīkoties.

— Neticami! — baronese Solovejčika brīnījās.

— Varbūt vēl mērcīti? — Patašonska piedāvāja.

Profesors pateicās, palocīdams galvu. Pēc tam viņš teica baronesei Solovejčikai:

— Jā, cienītā, tieši tā tas ir.

— Es jūs apbrīnoju, — baronese Solovejčika sacīja.

— Bet kas tur vispār ir rakstīts? — dzejnieks Košons apvaicājās.

Bezpalčīks paņēma papīrīti no galda.

«Lūdzu nevienu nevainot! Ar dievu! Zdzihs.» — viņš izlasīja.

Pie galda visi sāka justies mazliet neveikli.

Profesors piecēlās, jo pēkšņi bija atcerējies, ka viņam pilsētā jānotiekas neatliekamas darīšanas, un aizgāja, nesagaidījis desertu.

Izskatījās, ka viņš bija apvainojies.

«PIEDZĪVOTĀJU BARS»

Pēdējā laikā pie Eiropas ekonomiskās asociācijas neatrisināmām problēmām, tādām kā vīna un augu eļļas pārprodukcija, pievienojusies vēl viena un ne mazāk sarežģīta — pensionāru pārprodukcija. Mūsu valstī šo parādību pat nosauca par «piedzīvotāju baru». «Bars» visu laiku aug, bet pensionāru uzturēšanai nepieciešamo nodokļu maksātāju skaits nemitīgi samazinās. Nesen notika pat īpašs vācu pensionāru problēmu pētīšanas biedrības simpozījs, kura dalībnieki apspriedās, kādā veidā varētu tikt valā no «piedzīvotājiem».

Speciālisti, viņu vidū arī no ārzemēm atbraukušie, piecas dienas, izmantodami jaunākos zinātnes sasniegumus, centās izveidot vienotu stratēģisku līniju. Simpozijā pieņemtais noslēguma dokuments satur trīs galvenos ieteikumus šai jautājumā:

1. Likuma pieņemšana, pēc kura cilvēks iegūst tiesības iet pensijā, tikai sākot ar 75 gadu vecumu.

2. Vidēja dzīves ilguma samazināšanu apkārtējās vides intensīvākas piesārņošanas rezultātā.

3. «Piedzīvotāju» pārvietošana uz valstīm, kur vērojams pensionāru trūkums.

Simpozija laikā federālās valdības pārstāvji pieprasīja, lai pensijas vecums, sākot ar 75 gadiem, tiktu noteikts nekavējoties. Viņi pat ierosināja radīt valstī pensionāriem darba vietu tīklu. Valdības pārstāvji šai sakarā minēja piemēru no reālās dzīves: 75 gadus vecs dīzeļlokomotīves mašīnists, kas gan ir kurls, toties, tāpat kā amerikāņu prezidents, dzīves spēka pilns, brīnišķīgi turpina

strādāt, neizdarīdams nevienu avāriju. Tomēr nebūt ne visi simpozija dalībnieki šo piemēru uzskatīja par veiksmīgu.

Ierosinājums mērķtiecīgi samazināt vidējo mūža garumu, piesārņojot apkārtējo vidi, izraisīja simpozijā asu viedokļu sadursmi starp tā dēvētajiem ekoloģiskajiem fundamentālistiem un enerģētiskās rūpniecības pārstāvjiem. Pirmie apgalvoja, ka nav iespējams palielināt līdz bezgalībai smago metālu saturu gaisā. Tomēr, kā iebilda enerģētiķi, pensionāriem lielajās pilsētās un kalnu nogāzēs augošajām priedēm ir jābūt vienādā stāvoklī. Galu galā abas puses bija vienprātis, ka mirstošie meži ir visnotaļ cerīga mūsu pensiju sistēmas atveseļošanās pazīme.

Visasākā diskusija izraisījās, kad tika apspriestas iespējas pārvietot mūsu pensionārus uz citām valstīm. Eiropas ekonomiskās asociācijas valstu ministri noturēja divas sēdes, katru 16 stundas ilgu, bet tā arī ne par ko nevienojās. Tomēr, kā domā optimisti, vēl ir cerības panākt kompromisu. Tā būtība ir šāda: daļa pensionāru jāpārvieto no VFR uz Spāniju, Portugāli un Grieķiju, ja dzimtenē palikušie apņemsies divkārt palielināt no šīm valstīm importētā sarkanvīna un olīveļļas patēriņu.

Viens pasākums jau tiek realizēts: federālā valdība ir piekritusi jaunattīstības valstīm sniegtās palīdzības ietvaros sūtīt uz tām atvaļinātos bundsevāra virsniekus. Viņi palīdzēs jaunajām armijām apgūt prūšu kara mākslu.

Nu ko, pagaidām kaut vai virsniekiem izdosies atrast kādu nekādu vietu.

Amerikāņu miljonārs Džims Onanis lillnolsas štātā uzbūvējis sev māju, kas ir precīza Heopsa piramīdas kopija, tikai sešas reizes mazāka. Mājas sienas noklātas ar apzeltītām plāksnēm. Lai aizsargātos no zagļiem, kas varētu aizvest apzeltītās plāksnes, visapkārt mājai izrakts un piepildīts ar ūdeni dziļš grāvis, bet ap to uzcelts dzeloņstieple žogs.

Kā nesen atzīmēja Parīzes televīzija, kopējā summa, ko saņem Francijas burvji, pareģotāji, zīlnieki, jaunā gara izdzinēji un citi melnās maģijas piekopēji, daudzkārt pārsniedz to līdzekļu summu, ko valdība atvēlējusi zinātniskajiem pētījumiem.

Losandželosas (ASV) pilsētas valde pieņēmusi likumu, kas paredz noņemt pirkstu nospiedumus visiem pilsētas skolniekiem vecumā no 5 līdz 17 gadiem. Preses pārstāvjiem tika paskaidrots, ka šis pasākums atvieglos mazgadīgo noziedznieku notveršanu.

Rietumeiropas kino ekrānos jau labu laiku pārplūšina šausmu un vardarbības filmas. Daži angļu biznesmeņi uzskata, ka tagad laiks pienācis arī viesnīcām, tāpēc Noridžas pilsētā iekārtots hotelis, kura vestibīlā izvietoti skeleti, istabu interjeru papildina galvaskausi, bet guļtas izgatavotas zārku veidā.

Seviljas skaistuma konkursa uzvarētāju gaidīja pārsteiguma balva — darba piedāvājums. Pašlaik 20 procenti Spānijas darbaspējīgo iedzīvotāju ir bez darba.

Slavenajā Ginesa rekordu grāmatā beidzot iekļuvis arī Kenijas pārstāvis Eriks Aivari. Braukdams atpakaļgaitā ar automobili, viņš 820 kilometrus garu distanci veicis 16 stundās.

Bavārijas (VFR) valdība ir apbalvojusi ar ordeni par izciliem nopelniem valsts labā miljonāru Eduardu Cviku. Taču pasniegt apbalvojumu līdz šim nav izdevies, jo Cvika kungs ir pazudis bez pēdām. Kā ziņo Hamburgas žurnāls «Stern», Cviku meklē ne tikai Bavārijas valdība sakarā ar ordeņa pasniegšanu, bet arī prokuratūra. Atklājies, ka viņš ar dažādām mahinācijām pelnījis milzīgas naudas summas un šo faktu slēpis no finansu orgāniem.

Lielbritānijā ir nodibinājusies organizācija «Neatkarīgā biedrība cīņai par pilsoņu tiesībām nodoties tabakas smēķēšanas baudai». Tās mērķis ir panākt, lai smēķētāji drīkstētu smēķēt visur tur, kur tas aizliegts, proti, dzelzceļa vagonos, kinoteātros, baznīcās, augstskolu auditorijās, slimnīcās un skolu klasēs. Jaunās organizācijas līderis uzsver: «Fakts, ka nesmēķētāji visur drīkst nesmēķēt, bet smēķētāji ne visur drīkst smēķēt, liecina, ka mums vēl daudz kas darāms, lai šo netaisnību novērstu.»

ASV Finansu ministrijā Vašingtonā ir t. s. sirdsapziņas fonds, kas dibināts 1811. gadā. Tā uzdevums ir dot iespēju tiem, kas nodarījuši valstij zaudējumus, atvieglot savu sirdsapziņu. Kāds anonīms pilsonis iemaksāja fondā 27 dolārus, jo tieši par šādu summu viņš bija apkrāpis valsti, maksājot nodokļus. Kāda namamāte nosūtīja fondam 10 centus, atzīstoties, ka viņa uzlīmējusi vēstulei reiz jau lietotu pastmarku. Iemaksātās summas nepārsniedz 100 dolārus. Tas liecina, ka visrīstīgākais sirdsapziņa vai nu gul, vai arī tās vispār nav.

Arkanzasas štātā likums vajā tos, kuri nepareizi izrunā vārdu «Arkanzasas».

Franču avīze «Paris Soir» noorganizēja lasītāju konkursu par jautājumu: «Ja Luvrā pēkšņi sāktos ugunsgrēks un Jums būtu iespēja iznest tikai vienu gleznu, kuru Jūs izvēlētos?» Prēmēta šāda atbilde: «To, kas atrastos tuvāk izejai.»

Jauns telefona pakalpojuma veids ir ieviests Losandželosā (ASV). Tas domāts tiem, kas grib atteikties no smēķēšanas. Viņiem vajag tikai uzgriezt attiecīgu numuru un klausulē tūlīt var dzirdēt šausmīgu klepošanu.

Šai numurā karikatūru tēmas izdomājuši Gunārs Bērziņš, Jānis Briņķis, Egils Kocers, Armīns Lejiņš, Ziedonis Lešinskis, Imants Melgailis, Uģis Mežavilks, Adrians Mukāns, Mirdza Ramane, Edvards Rusmanis, Tamāra Sergijenko un Andrejs Vīte.

«Szipilki», Varšava

— Kādus vēl lūžņus par lētu naudu tu esi dabūjis izpārdošanā?

«Weekend», Londona

— Jūs redzat, kolēģi, mēs vēl aizvien strādājam pie jaunā mazgāšanas superlidzekļa!

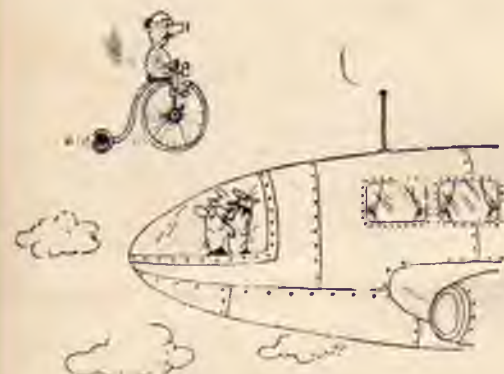
«Eulenspiegel», Berlīne

«Stárselo», Sofija

«Urzica», Bukareste

— Es to redzēju, Jensen, un tu to redzēji, bet domāju, ka būs labāk, ja mēs par to nevienam nestāstīsim!

«Billed Bladet», Kopenhāgena

— Alga man ir pieklājīga. Tomēr tik liela, lai iznāktu sievietei un krogam, tā nav!

«Dikobraz», Prāga

— Man negribas pārtraukt jūsu sarunu, cienījamā, bet es vēl neesmu pievienojis telefonu!

«Guardian», Mančestra

— Jums vajadzētu zināt, maģistra kungs, ka es esmu par aigas paaugstināšanu skolotājiem!

«Billed Bladet», Kopenhāgena

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, E. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vite (galv. red. vietnieks). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3; Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568.

Nodots salikšanai 05.12.85. Parakstīts iespiešanai 25.12.85. JT 00328. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedl., 3,70 izd. l. Metiens 120 000 eks. Pasūt. Nr. 1710. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, Баласта дамбис, 3.

— Skaties tikai, pēc Ženēvas sā
dzīt lapas!